

ПРОТОКОЛ

№ 576

гр. Пловдив, 29.12.2023 г.

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ПЛОВДИВ в публично заседание на двадесет и девети декември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Магдалина Ст. Иванова

Членове: Надежда Ив. Желязкова
Каличкова

Румяна Ив. Панайотова-Станчева

при участието на секретаря Елеонора Хр. Крачолова
и прокурора Марин Ст. Дишлянов

Сложи за разглеждане докладваното от Магдалина Ст. Иванова Въззивно
частно наказателно дело № 20235000600580 по описа за 2023 година.

На именното повикване в 10:00 часа се явиха:

Със съгласието на страните съдебното заседание започва в 09:58 ч.

Обвиняемата Ф. А. Г. не се явява, нередовно призована, производството спрямо нея се
води задочно.

За нея се явява адв. Р. П., назначена за неин служебен защитник от по-рано.

АДВ. П.: Моля да се даде ход на делото.

ПРОКУРОРЪТ: Да се даде ход на делото.

Съдът счита, че няма процесуална пречка за даване ход на делото, предвид на което

О П Р Е Д Е Л И:

ДАВА ХОД НА ДЕЛОТО.

ДОКЛАДВА се делото от съдията докладчик.

На страните се разясниха правата по чл. 274 и чл. 275 НПК.

АДВ. П.: Поддържам частната жалба. Нямам искания за отводи. Нямам доказателствени
искания.

ПРОКУРОРЪТ: Също нямам отводи и доказателствени искания.

С оглед становищата на страните, съдът

О П Р Е Д Е Л И:

ДАВА ХОД НА СЪДЕБНИТЕ ПРЕНИЯ:

АДВ. П.: Уважаеми апелативни съдии, смятам, че определението на Окръжен съд – Пловдив относно потвърждаването на искането на прокуратурата за издаване на европейска заповед за арест срещу подзащитната ми Ф. А. Г. е неправилно, незаконосъобразно и немотивирано.

В подкрепа на твърденията ми съм изложила всички основания в жалбата, която съм депозирала пред Вас. Не са налице трите кумулативно свързани предпоставки, предвидени в чл. 63, ал.1 НПК.

Няма изрични доказателства, които да сочат, че има реална опасност обвиняемата да се укрие или да извърши друго престъпление. Лицето е с чисто съдебно минало и не е осъждано. Искала е да съдейства на органите за разкриване на престъплението. В случая единствено високата опасност не може да послужи за определянето на най-тежката мярка и потвърждаване на европейска заповед за арест и националната заповед за арест. Ето защо ви моля да отмените издадената заповед.

ПРОКУРОРЪТ: Уважаеми апелативни съдии, аз считам, че изложеното от защитата в частната жалба е чисто декларативно, като от гледна точка на твърденията на защитата, че не са налице предпоставките на чл. 63, ал.1 НПК - напротив, аз считам, че изискуемите от Закона предпоставки за вземането на мярката за задържане до 72 часа за довеждането на обвиняемата в съда са налице и правилно са изпълнени изискванията.

Безспорно е установено, че Ф. А. Г. след установяването ѝ на територията на К. Д. е отказала да се яви пред разследващите органи в Република България. В този случай, подробно посочените от Окръжен съд - Пловдив предпоставки на чл. 63 НПК безспорно определят необходимостта и законосъобразността за потвърждаването на националната заповед за задържане. Същото се отнася и по отношение на изискванията на ЗЕЕЗА. Съдът е преценил законосъобразността и пропорционалността на издаването на тази европейска заповед, проекта на същата, спрямо обвиняемата Ф. А. Г..

Изложените от страна на защитата в частната жалба аргументи, че не са приобщени достатъчно нови доказателства в хода на разследването, не е обосновано и законосъобразно в разглежданото задочно производство. Не намирам логически обяснения какви нови доказателства от страна на защитата се сочат, атакувайки този акт на съда.

Също така, че данните не сочили, според защитата, да съществува реална опасност деецът да се укрие и да извърши ново престъпление – очевидно е, че след като обвиняемата е установена в Д. и отказва да се яви пред разследващите органи, това поведение сочи на отклоняване от правосъдието в България.

По изложените от мен съображения, моля да оставите частната жалба без уважение, като потвърдите определението на Окръжен съд – Пловдив и в двата му диспозитива – за издаването на национална заповед за задържане и на европейска заповед за арест спрямо обвиняемата Ф. А. Г., благодаря.

След тайно съвещание, съдът приема за установено следното:

Производството е по реда на чл. 56а, ал. 1 от Закона за екстрадицията и европейската заповед за арест (ЗЕЕЗА).

Образувано е по частна жалба на адвокат Р. П., в качеството ѝ на служебен защитник на обвиняемата Ф. А. Г., срещу определение № 1986/18.12.2023 г., постановеното по ЧНД № 2571/2023 г., по описа на Пловдивския окръжен съд, с което е потвърдено издаването на Национална заповед за задържане (Постановление) от 13.12.2023 г. за задържане на обвиняем до 72 часа за довеждането му пред съда по отношение на обвиняемата Ф. А. Г., родена на *** г. в К. Д., по досъдебно производство № *** по описа на О. при Окръжна прокуратура – П. и е разрешено издаването на Европейска заповед за арест (ЕЗА) спрямо обвиняемата Ф. А. Г., родена на *** г. в К. Д., по досъдебно производство № *** по описа на ОСЛО при Окръжна прокуратура - П.. В жалбата се излагат доводи за незаконосъобразност и необоснованост на атакувания съдебен акт. Прави се искане за неговата отмяна.

В съдебно заседание пред настоящата инстанция служебният защитник поддържа жалбата и направеното с нея искане. Обвиняемата не се явява и не изразява становище.

Представителят на Апелативна прокуратура - Пловдив счита жалбата за неоснователна. Предлага обжалваното с нея определение, като обосновано и законосъобразно, да бъде потвърдено.

Пловдивският апелативен съд, след като се запозна със събраните по делото доказателства и като обсъди изложените от страните доводи и съображения, намира жалбата за процесуално допустима, а разгледана по същество – за неоснователна.

За да постанови обжалваното определение, Пловдивският окръжен съд е приел, че по отношение на представената Национална заповед за задържане са налице предпоставките по чл. 63, ал. 1 от Наказателно-процесуалния кодекс (НПК) и е преценил законосъобразността и пропорционалността на изготвения от прокурора проект за ЕЗА на търсеното лице. Тези изводи на първоинстанционния съд се споделят изцяло от настоящия въззивен състав.

По досъдебно производство № *** по описа на ** РУ при О. на М. - П., по реда на чл. 206 вр. чл. 269 ал. 3, т. 4 НПК, в качеството на обвиняема е привлечена ** поданичка Ф. А. Г. затова, че в периода 25.07.2019 г. - 26.07.2019 г., в гр. П., е извършила финансови операции с имущество (парични средства) за които е знаела, че са придобити чрез престъпление (измама), както следва:

1. на 25.07.2019 г. е извършила банков паричен превод на 775 268,00 щ.д., с легова равностойност 1 364 184,83 лв., от сметка **** на В.“ ЕООД в банка **, по сметка **** на ***;
2. на 25.07.2019 г. е извършила банков паричен превод на 387 750,18 щ.д., с легова равностойност 682 296,85 лв., от сметка **** на В.“ ЕООД в банка **, по сметка **** на *** и
3. на 26.07.2019 г. е извършила финансова операция с имущество – теглене на пари в брой – сумата от 47 000 лв., от сметка **** на В.“ ЕООД в банка **,

като деянието е извършено на три пъти, средствата са в особено големи размери – общо 2

093 481,68 лв. и случаят е особено тежък – престъпление по чл. 253, ал. 5 вр. ал. 3, т. 2 вр. ал. 1 от Наказателния кодекс.

За това престъпление в особената част на Наказателния кодекс (НК) на Република България е предвидено наказание лишаване от свобода за срок от 5 до 15 години и глоба от 10 000 до 30 000 лева. Следователно – налице е първата от предпоставките по чл. 63, ал. 1 НПК.

Налице е и втората, изискуема от закона предпоставка, а именно - от материалите по делото да може да бъде направено обосновано предположение, че именно Ф. А. Г. е съпричастна към вмененото ѝ престъпление. Този извод се налага от събраните по делото доказателства - показанията на множество свидетели и писмени доказателства - справки от А. - Г. к., кореспонденция с банка **, договор за прехвърляне на дружествени дялове, приемо-предавателни протоколи, удостоверения от агенция по вписвания, договори за разплащателна сметка, наличните регистрации в хотели и др.

Налице са и другите две предпоставки по чл. 63, ал. 1 НПК. Начинът и механизмът на осъщественото деяние, както и високият размер инкриминираните парични средства, извън правната квалификация на деянието – „средства в особено големи размери и особено тежък случай“, водят на извода, че обвиняемата Ф. А. Г. е личност със завишена степен на обществена опасност и има сериозен потенциал за извършване на престъпление. Налице е и опасност от нейното укриване, предвид обявяването ѝ за общодържавно издирване с телеграма № ** от **. по досъдебното производство, както и фактът, че след установяването ѝ на територията на К. Д., обвиняемата е отказала да се яви пред разследващите органи на Република България.

При тези данни обоснован и законосъобразен е изводът на окръжния съд, че издадената Национална заповед за арест от 13.12.2023 г. спрямо Ф. А. Г. - обвиняема по ДП № *** по описа на О., пр.пр. № ** на Окръжна прокуратура – П., следва да се потвърди.

Правилен е изводът на окръжния съд относно законосъобразността и пропорционалността на издаването на ЕЗА спрямо обвиняемата Ф. А. Г.. Съгласно чл. 36 от ЗЕЕЗА, ЕЗА се издава за лица, извършили деяния, наказуеми съгласно правото на издаващата държава с лишаване от свобода или с мярка изискваща задържане за максимален срок не по-малко от една година или с друго по-тежко наказание, или ако наложеното наказание лишаване от свобода или мярката, изискваща задържане, е не по-малко от четири месеца. В настоящия казус, спрямо Ф. А. Г. е повдигнато обвинение за извършено тежко умишлено престъпление, наказуемо с наказание от пет до петнадесет години лишаване от свобода. Депозираният към искането на прокурора проект на ЕЗА, по своята форма и съдържание, отговаря изцяло на изискванията на чл. 37 от ЗЕЕЗА.

Съгласно критериите за пропорционалността на ЕЗА, изведени от практиката на СЕС, наръчниците на ЕК за издаване на ЕЗА, които в значителна степен се припокриват и с критериите на чл. 56, ал. 3 НПК, задължително следва да се преценят обстоятелствата и сериозността на престъплението, възможната присъда и възможността от прилагане на по-малко принудителни алтернативни мерки. В конкретния казус, като се има предвид начина

и механизма на извършеното престъпление, високата му степен на обществена опасност и тази на дееца, тежестта на предвидената санкция, както и като се отчете обстоятелството, че обвиняемата Ф. А. Г. успешно се е укрила от правоохранителните и правозащитни органи на Република България, а е и налице реална опасност от извършване на престъпление, правилен е изводът на окръжния съд, че издаването на ЕЗА спрямо Ф. А. Г., съобразно предложения от прокурора проект, е напълно законосъобразно и пропорционално.

Направените от защитника на обвиняемата възражения са неоснователни. Изложеното по-горе категорично опровергава доводите му, че не са налице предпоставките на чл. 63, ал. 1 НПК. От събраните по делото до момента доказателства може да се направи обосновано предположение, че Ф. А. Г. е извършила престъплението, за което ѝ е повдигнато обвинение, което се вменя в по – ниския критерий за доказаност на обвинението, в сравнение с изискванията за постановяване на осъдителна присъда при един бъдещ съдебен процес. Не може да бъде споделено и становището на защитата, че не е налице опасност обвиняемата да се укрие. Ф. А. Г. няма адресна регистрация в Република България, като от приложената по делото справка на сектор „М.“ при О. на М. - П. се установява безспорно, че за извършване на инкриминираното деяние обвиняемата е идвала за съвсем кратък период от време в България (за ден – два), след което незабавно е напускала територията на страната, което само по себе си е показателно за целта ѝ да не бъде своевременно разкрита и установена от българските правоохранителни органи. Изводът за наличие на реална опасност обвиняемата да се укрие се потвърждава и от съдържанието на кореспонденцията с нейния адвокат в Д., от която се установява, че Ф. А. Г. е информирана за воденото срещу нея наказателно производство, но категорично отказва да се яви на разпит пред Окръжна прокуратура – П. в качеството ѝ на обвиняема.

На последно, но не по значение, място следва да бъде отбелязано, че, освен в настоящото производство, обвиняемата има второ ниво на защита по реда на чл. 59а от ЗЕЕЗА, съгласно който, след предаването на лицето на българските съдебни власти, прокурорът незабавно внася искане за вземане на мярка за неотклонение задържане под стража от съответния първоинстанционен съд по реда на чл. 64 от НПК. В рамките на това производство вече доведеното в България обвиняемо лице и неговият защитник могат да оспорят законосъобразността и пропорционалността на издадената от прокурора ЕЗА по реда на чл. 56а от ЗЕЕЗА. По този начин се гарантира правото на обвиняемия да се защити лично срещу предприетите спрямо него действия от страна на прокуратурата по принудителното му довеждане.

С оглед на изложеното, Пловдивският апелативен съд счита, че жалбата е неоснователна, а атакуваното с нея определение, като обосновано и законосъобразно, следва да бъде потвърдено, предвид на което

О П Р Е Д Е Л И:

ПОТВЪРЖДАВА протоколно определение № 1986/18.12.2023 г., постановено по ЧНД № 2571/2023 г. по описа на Окръжен съд – Пловдив.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО е окончателно.

Протоколът се изготви в съдебно заседание.

Съдебното заседание се закри в 10:26 часа.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____

Секретар: _____